

FOAIE PAROHIALĂ OCTOMBRIE 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

Omul modern aleargă de dimineța până seara după „a avea”, după „a agonisi”, după bunăstare, încurajat mereu de reclame deloc inspirate din dorința sinceră ca omul să fie cu adevărat fericit. „Câștigă și consumă!” Atât, și nimic mai mult!

Cultul exagerat al bunăstării, promovat de societatea noastră, slăbește, puțin câte puțin, voința și curajul în om. A avea curaj înseamnă a avea forța caracterului și hotărârea fermă în fața situațiilor dificile. Curajul

este întotdeauna inamicul fricii.

Nouă cum ne este astăzi? Ne este frică? Suntem plini de curaj? Cum suntem noi, cum sunt oamenii de lângă noi, cum sunt timpurile noastre? Nu trăim într-o permanentă frică și obsesie, într-o angoasă, într-o neliniște continuă?

Curajul nu poate funcționa fără o forță interioară veritabilă, care să fie alimentată mereu de rugăciune și de sacrameinte. Lupta nu poate exista decât dacă este dusă cu ajutorul valorilor morale și al celor

spirituale. **Oamenii curajoși se disting prin hotărârea lor de a depăși obstacolele. Curajul vine din raportul nostru cu Dumnezeu,** iar acest lucru îl constatăm deseori.

Din păcate, noi continuăm să ne exprimăm interesul exclusiv față de bunăstare și față de plăcerea pentru bunurile materiale. Cea mai mare parte a vieții omului este orientată spre această căutare a plăcerilor unei vieți fără suferință și fără piedici. Trebuie să lucrăm, prin urmare, să facem ca această idee fixă a achiziției, a acaparării și a consumului să dea înapoi. Trebuie să înlocuim primatul materiei cu cel al spiritului.

Intr-un dialog cu Yves de Gibon, publicat în volumul ***Biserica sub privirile lor***, scriitorul și dramaturgul Eugen Ionescu scria: **„Pentru a nu-și pierde credincioșii, Biserica a făcut ca oamenii să nu mai știe ce este supranaturalul și sacral. Sentimentul religios există în fiecare dintre noi. El nu se va putea dezvolta atât timp cât Biserica va fi coruptă de atâtea și atâtea compromisuri. Ea trebuie să fie deasupra timpului. Doar astfel oamenii vor încerca să ajungă până la ea”**.

Nu putem să nu avem umilința și curajul de a primi asemenea cuvinte; ele reamintesc veritabila misiune a Bisericii. **Misiunea Bisericii nu este nici politică, nici socială, nici nu poate fi asimilată cu aceea a unei ONG. Ea constă, esențialmente, în a-i conduce pe oameni spre Dumnezeu și în a face ca inima omului să redevină un templu sacru, templul și casa lui Dumnezeu.**

Unii consideră că viața spirituală nu este posibilă decât în prezența unei forme de înflorire materială; aceasta, însă, este o greșeală gravă. Marile epoci de bogăție spirituală sunt, deseori, rodul sărăciei. Marii sfinți ai tuturor timpurilor au fost întotdeauna prietenii cei mai buni ai „domniței sărăcia”.

Răspândirea Creștinismului a avut loc prin intermediul populațiilor cele mai dezmoștenite. Ele au fost primele care au înțeles vigoarea transformatoare a Evangheliei.

Înverșunarea cu care se agită omul pentru a obține bogății, această „vânare de vânt” nu este căutarea deșartă, nestăpânită a unei satisfacții care ne scapă întotdeauna?

Regele Solomon a avut realizări deosebite; avea de toate: case, turme, servitori, comori.... Cu toate acestea, el scrie: **„Iată, toate sunt deșertăciune și goană după vânt și nu este niciun folos sub soare”** (Qohélet 2,11).

În fața acestui vid, reamintesc glasul Duhului Sfânt, care ne învață în Psalmul 62,11: **„Chiar dacă ar fi să curgă bogățiile, nu vă lipiți inima de ele!”**

Puterile banului nu au niciun interes să vadă crescând un umanism adevărat. Civilizația bunăstării îl mutilează pe om și îl rupe de eternitate. De aceea, omul, **creștinul adevărat trebuie să se înarmeze cu curaj în favoarea omului interior, deoarece lupta împotriva dictaturii materialului, a puterii banului nu este una ușoară.**

Utopia consumeristă este cea mai periculoasă și cea mai puternică. Omul este făcut pentru Dumnezeu, nu pentru acest pământ;

aici este călător, trecător, pelerin în drumul spre eternitate, nu pentru a-și petrece viața consumând.

Progresul material există și îi poate oferi omului adevărate beneficii, o fericire reală, umană și terestră. Dar, în lumea postmodernă, folosirea acestor avantaje este pervertită.

a nu se cufunda într-un materialism care asfixiază.

Calitatea interioară a unui om va genera o creștere autentică. **Trebuie să ne detașăm de tumultul obiectelor exterioare pentru a ne refugia în cutele sufletului nostru, să căutăm acolo iluminarea divină și liniștea care este atât de greu de**

Consumul veritabil, cumpătat, ar trebui să ne ajute să avem o mai mare calitate interioară, morală și spirituală. Trebuie să tindem să fim mai umani, apropiindu-ne fără încetare de Dumnezeu. Dacă lucrurile pământești vin să rupă această cale, putem fi siguri că ea este una greșită.

Cristos ne-a amintit și ne amintește mereu că Împărăția lui Dumnezeu este în inimile oamenilor. Viața de credință, asiduitatea în rugăciune, sufletul orientat spre Dumnezeu și spre caritate sunt practici esențiale pentru

păstrat. Există totdeauna o luptă dincolo de noi, între omul exterior, care se îndepărtează de Dumnezeu și trăiește în păcat, devenind prada dorințelor sale carnale și lumești, și omul interior, care se deschide harului și se sfințește, respectând legea Duhului și voia lui Dumnezeu.

Sfântul Apostol Paul ne spune: **„De aceea, noi nu ne descurajăm, dimpotrivă, dacă omul nostru din afară se distruge, cel interior se înnoiește din zi în zi, căci suferința noastră scurtă și ușoară ne aduce un belșug nemărginit al gloriei veșnice, pentru că noi nu căutăm**

cele care se văd, ci cele care nu se văd, căci cele care se văd sunt temporare, pe când cele care nu se văd sunt veșnice” (2Cor 4,16-18).

Adevărata valoare materială este în funcție de bogăția morală și spirituală. **Cea mai mare criză nu este de ordin economic, ci este în mod fundamental spirituală.** Productivitatea fără limite conduce, inevitabil, la catastrofe umane, culturale sau ecologice. Această religie a imediatului privește doar interesul practic al profitului. Omul nu mai contează. Este deranjant. De ce să nu-l înlocuim, în anumite cazuri, cu un robot?

Ce ar fi de făcut? Este foarte important pentru noi să refacem experiența gratuității. Gratuitatea este condiția prieteniei, a frumuseții, a studiului, a contemplării și a rugăciunii. O lume fără gratuitate este o lume inumană. **Noi, creștinii, suntem chemați să deschidem oaze de gratuitate în deșertul rentabilității triumfătoare.**

Sfântul Părinte Papa Francisc,

comentând fragmentul evanghelic: „... **în dar ați primit, în dar să dați**” (Mt 10,7), spunea, printre altele: „Știm că Domnul este plin de daruri pe care vrea să ni le ofere. El cere de la noi un singur lucru: ca și inima noastră să se deschidă...”

Nu există un raport cu Dumnezeu în afara gratuității. Gratuitatea este și trebuie să fie o constantă a vieții creștine...; gratuitate față de ceilalți, fie în mărturia creștină, fie în serviciul creștin... Slujiți și dați gratuit ceea ce gratuit ați primit. ***Viața noastră de sfințenie să fie această largire a inimii, pentru ca gratuitatea lui Dumnezeu, harurile lui Dumnezeu, care sunt gratuite, pe care El vrea să le dăruiască, să poată să ajungă la inima noastră!***”.

Vă încurajez să ne însușim acest îndemn la gratuitate, considerând că Papa ni l-a adresat fiecăruia dintre noi, în mod personal!

(Cateheză inspirată din cartea *Se lasă seara și ziua e de acum pe sfârșite*, Cardinalul Robert

Sarah în dialog cu Nicolas Diat).

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

O credință fără dar, o credință fără gratuitate este o credință incompletă, este o credință slabă, o credință bolnavă. Am putea să o comparăm cu o hrană bogată și nutritivă căreia, în schimb, îi lipsește gustul; sau, cu un meci jucat mai mult sau mai puțin bine, dar fără goluri: nu, nu merge, lipsește ceva important. O credință fără dar, fără gratuitate, fără fapte de caritate, în cele din urmă ne face să devenim triști...

Astăzi ne putem întreba: în ce punct se află credința mea? O trăiesc ca pe ceva mecanic, ca pe un raport de datorii sau de interes cu Dumnezeu? Îmi amintesc să o alimentez lăsându-mă privit și iubit de Isus? (...) Și, atras de El, corespund prin gratuitate, prin generozitate, din toată inima?

Papa Francisc